

i, at det maa komme dertil her i Landet, at Folk hjælpe sig selv i slige Sager, men jeg maa da rigtignok bede ham om at gjøre det første Skridt til, hvad han kalder en praktisk Undersøgelse, ved at tage imod den mindre Bevilling, da det er sikkert, at man ellers ikke vil indvinde en Erfaring, der er fire Skilling værd.

Indenrigsministeren: Svaret var ganske vist, som jeg ventede, men det stadfæster ogsaa min Formodning om, at Beredvilligheden til at bringe Offre ikke er saa stor, som man fra en vis Side er saa villig til at ansee den for, thi den høitærede Talers Svar gaaer kun ud paa: Sæt dem Kniven paa Struben, saa gjøre de det. Men er Stillingen saaledes, saa siger jeg: Hvis det nu viser sig, at det, at sætte dem Kniven paa Struben, muligvis ikke er tilstrækkeligt til at drive dem frem, hvad saa? Vil da den høitærede Forsamling bære Ansvar for, at een af to Ting skeer, enten at den danske Regjering i dette Øieblik, eller kort Tid efter, at Beslutningen er falden i Rigsdagen, gjør de fornødne Skridt for at trække Danmark tilbage fra Pariserudstillingen, eller at man løber den Risiko, som jeg anseer for langt uheldigere, at den danske Industri kun repræsenteres af de Gjenstande, der søge derhen, for der at finde et Marked? Seg skal henstille til det høitærede Thing, om vi kunne være tjente med, at vor Industri repræsenteres i Udlandet gennem de saa — deri er jeg enig med flere ærede Talere — de meget saa Frembringelser, der have et Marked i Udlandet. Er det kun disse Frembringelser, der skulle give Udlandet et Begreb om det Trin, hvortil vor Industri har hævet sig? For mig er Svaret ubetinget Nei! Det, der skal give os en værdig Plads paa Industrindstillingen, er netop Productionen i saadanne Retninger, med Hensyn til hvilke vi ikke kunne vente, at Fordeelen vil trække de Producerende til Paris.

Bentsen: Seg har kun forlangt Ordet for at fremkomme med nogle oplysende Be-

mærkninger, som jeg finder mig foranlediget til at udtale her angaaende Indtægterne ved Broen over Liimfjorden. De have i Gjennemsnit været omtrent 70 Rd. daglig; have de været derover, er det meget ubetydeligt, tør jeg forsikre, men det er calculeret, at de skulle udgjøre 83 Rd. daglig, for at Broen kunde svare Regning. Der bliver altsaa en daglig Underbalance af mindst 10 Rd. eller maafee noget mere, og det, uagtet Samfærdslen i de 3 Maanedes, hvori Broen har ligget, har taget sig op, og altid er størst netop i den Tid. Skulde der indtræffe Vislæg saaledes, at man kunde passere over Isen i et Par Maanedes Tid, vilde dette gjøre en meget betydelig Forskjel, ligesom ogsaa Samfærdslen om Sommeren, saasnart Forvaarsarbejderne ere begyndte, ikke er saa betydelig som i Efteraarsmaanederne. Man kan altsaa nu være fuldstændig overbevist om, at dersom man bevilger denne Sum af 25,000 Rd., vil Aalborg ikke nyde nogen Fordeel deraf. Det er en virkelig Underbalance, og, forsaavidt det er den Omstændighed, at man frygter for, at Indtægten skulde blive for stor, som har gjort sig gjældende i det ærede Udvalg med Hensyn til dets Indstilling, tør jeg usorbeholdent anbefale de ærede Medlemmer ikke at følge denne Indstilling. Ligeoverfor det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgkreds (A. Hage), som har stillet sig i Spidsen for den Modstand, her er reist mod denne Sag, skal jeg tillade mig at bemærke, at det ikke, som det ærede Medlem hittede, er 200,000 Rd., men kun 100,000 Rd., som Staten gennem Rigsdagen har bevilget tillaans. Seg skal fremdeles gjentage, hvad jeg allerede har havt Anledning til at udtale i mit første Foredrag, at det ikke er 2,500 Rd., saaledes som det ærede Medlem sagde, der ere anvendte til Afdrag, men kun 2,030 Rd. Seg har Documenter liggende for mig, som vise, at dette er rigtigt, og jeg har selv prøvet Tallene. Seg maa bemærke, at, naar saavel det ærede Medlem for Mariager (A. Hage), som det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds